

Hramovi bogova

Odakle potiču institucije na Zemlji? Šta je Božja organizacija i kako se ona razlikuje od ljudskih paganskih organizacija? Božji plan sa palim čovjekom, spoljašnja služba i praznici. Paganski praznici. Gdje se vodi stvarna borba između dobra i zla? Mesija. Zloupotreba vjere. Svjetske religije. Jevreji. Katolici, pravoslavci, protestanti... Koja crkva ima privilegovani status? Da li je Adventistička crkva poslednja crkva na zemlji? Suptilni trikovi i zamke popularnih vjerskih organizacija. Psihologija otpale religije. Lažni pastiri. Duhovna ubistva. Novi svjetski poredak i crkve. Kakvu crkvu Bog zapravo želi? Cijena ulaska u savez sa Bogom.

„Izgibe narod moj jer je bez znanja.“ (Osija 4:6)

INSTITUCIJE

Ako krenemo od toga koja je institucija (organizacija) u početku stvorena od strane Boga, možemo pomenuti dvije koje su iz raja potekle - subota i brak. Jedna je označavala vrhovnog vladara, Boga kao gospodara od subote gdje je označena teritorija njegove vladavine, dakle cijela zemlja i nebesa i sve što je stvoreno, a druga, brak, je imenovala gospodara od porodice koji je trebao da upravlja tim mikrokosmosom zasnovanim na ljubavi, baš kao što je to bio temelj i Božjeg makrokosmosa i čitavog svemira.

Baš lijepo! Izuzetno zamišljeno i ostvareno, stvoreno sve dobro veoma. To su bile osnove za razvijanje svijeta koji je stvorio Svevišnji kroz ljubav i u ljubavi. I niko ne može vidjeti granice niti naslutiti visinu, dubinu, širinu takvog života koji nam je, posredstvom nemilog toka događaja, promakao.

PAD U GRIJEH

A šta se desilo znaju sad već i mala djeca, kako su naši prvi roditelji zgriješili odvojivši se od svog Tvorca poslušavši već pobunjeni duhovni svijet. Nastaje pometnja i više ništa nije onako kako je trebalo da bude. Nastaje duhovna tama, destrukcija, grijeh, zlo, smrt, sve ono što vodi ka ništavilu i vječnoj smrti. U takvom stanju osnovna težnja dobra ili Božja bila je da nađe način da vrati čovjeka u stanje prije pada i da se ponovo stvore uslovi za onaj život u beskrajnu ljubavi koja se otkriva na neslućen broj predivnih načina za svakog čovjeka, a koji sad tek ponegdje prosijava koji zračak kroz gustu tamu ovog sveta. Tako je napravljen plan spasenja.

PLAN SPASENJA

I sam Bog ga je napravio onako kako je to jedino bilo moguće, posredstvom svoje žrtve koja bi otkrila neugasivu ljubav prema svojim stvorenjima i omogućila im povratak kući.

Plan spasenja podrazumijeva:

1. žrtvu Boga, izvršnog Stvaraoca – Mesije;
2. prihvatanje te žrtve umjesto svoje;
3. obznanjivanje prihvatanja te žrtve kroz određenu simboliku;
4. prihvatanje djelovanja Duha Božjeg u nama tj. novorođenja i posvećenja ili rasta u karakteru do savršenstva ili visine Hristove koje nas priprema za povratak u stanje prije pada.

Naravno, ovdje je u najkraćim crtama data ljuštura dok višeslojni sadržaj plana spasenja se proučava već vjekovima i teško čovjek uspijeva da dokuči njegov viši smisao iz svoje nezavidne pozicije.

TEOLOGIJA

I tako je nastala teologija ili nauka o Bogu. Čovjek, osakaćen grijehom fizički, psihički, umno, moralno u svakom smislu, pokušava da dosegne Boga, kao takav, i da Ga na taj način približi sebi ili bolje reći sebe približi Bogu. I tu su se skrile, u tom pokušaju, vrlo opasne zamke neprijatelja čovjeka i Boga, đavola, koji je upravo zloupotreblijavao svaku palu ljudsku osobinu da bi izvrnuo, zamračio, pomutio ispravno saznanje o Bogu, Njegovom karakteru, prije svega, i planu spasenja za palog čovjeka.

NAPORI SOTONE I ČOVJEKA DA OSUJETE PLAN SPASENJA

Zapravo ono što Sotona i demoni nikako ne žele da se dogodi je konačna realizacija plana spasenja koja znači eliminaciju problema zla u univerzumu. I oni uvijek iznova uspijevaju da ubijede čovjeka da ni on to nipošto ne želi, a u prilog im idu naslijeđene slabosti i konstantna degradacija ljudskog roda. Stvorenja u palom stanju bi htela da žive u svom grijehu, ali zakoni života to ne dopuštaju, prije svega Božji moralni zakon kao vrhovno načelo u svemiru. Čovjek zna da će umrijeti, ali se ponaša kao da je to normalno uprkos ponudi vječnog života koju uporno ignoriše ili čak prezire držeći se uz to slijepo svojih „običaja“, „tradicije“ i raznih drugih gluposti.

PRENOŠENJE ZNANJA

U početku, Bog je sa Adamom komunicirao direktno, dok su posle pada u grijeh patrijarsi izražavali svoju vjeru u plan spasenja tako što su prinostili životinjske žrtve kao sliku buduće, Hristove žrtve, koja će biti spasonosna za čovjeka.

Sa umnožavanjem ljudi na zemlji polako se potiskivalo znanje o Bogu i Njegovom zakonu (jer su željeli da žive po svojim željama), i, posle Potopa, usled rapidnog propadanja čovjeka na fizičkom i mentalnom planu, nastala je potreba da se moralni zakon koji je temelj Božje vladavine, vječan i nepromjenljiv, zapiše, ozvaniči, preda ljudima direktno da ne bi imali izgovora za svoje griješenje i namjerno nepoštovanje Božjih zapovijesti. Takođe je dat i zakon o žrtvama koji ukazuje na Hrista iskupitelja, Spasitelja, Mesiju. Uz to su dati i zakoni koji regulišu porodične odnose, zatim na nivou plemena i konačno na državnom nivou gde je vrhovni vladar sam Bog.

BOŽJA DRŽAVA U OBEĆANOJ ZEMLJI

Mojsije je bio određen da odigra glavnu ulogu, ulogu zemaljskog vođe (pod instrukcijama i upravom samog Boga, ne na svoju ruku i u sopstvenoj mudrosti, što je vrlo važno primijetiti za naše buduće razmatranje), u oslobađanju izabranog naroda iz egipatskog ropstva, da bi ga kasnije naslijedio Isus Navin (kojeg je opet izabrao Bog, ne sam Mojsije) u uspostavljanju izraelske države u Obećanoj zemlji. Bog je takođe propisao kako treba da se vodi ekonomija, zdravstvo i svi drugi bitni aspekti življenja.

BOŽJA „STROGOĆA“

Sa tačke gledišta izopačenog ljudskog srca koje neprekidno teži opravdanju i legalizaciji grijeha može se činiti da je Bog u to vrijeme bio veoma strog (to je zapravo tvrdnja mnogih, čak i velikog broja teologa koji preferiraju novozavjetnu „verziju“ Boga, iako je potpuno jasno da se radi o pogrešnoj predstavi i tumačenju Biblije). Istina je, međutim, sasvim suprotna: Bog je uspostavio sistem za maksimalno suzbijanje destrukcije, s jedne strane, dok su, s druge strane, bili stvoreni svi preduslovi za najveći mogući prosperitet pojedinaca, porodica i cijele nacije.

KOME PRIPADA KONTROLA NAD ZEMLJOM?

U Tori (Petoknjižju) nalazimo prve značajne podatke za proučavanje načina organizovanja koji je Bog dao njima u staro vrijeme, a zapisano je za nauk nama kako da se organizujemo u naše vrijeme.

Tokom čitave istorije Sotona pokušava da malo po malo, ovdje malo - ondje malo, izopači, sakrije, promijeni, izobličiti sve što je od Boga. On je naročito usmjeren na to da preuzme vidljivu kontrolu, da uspostavi svoje carstvo kroz svoje institucije, svoje organizacije i zakone, dok je Bog više zainteresovan za samog čoveka kao Božji Hram, za njegovu dušu, srce, um, tijelo, da ih sačuva bez krivice za ponovni dolazak Hristov kad će se sve raspasti osim tih Hramova Božjih, ljudi koji su dozvolili Bogu da ih spase i očisti.

Starozavjetna istorija je svjedočanstvo jednog bezuspješnog pokušaja da se napravi država kojom će vladati sam Bog. Na žalost, to je bio pokušaj koji nije uspio, ne zbog nekog propusta sa Božje strane već zbog ljudi koji to nisu htjeli ispoštovati. Međutim, Božji plana spasenja se i dalje ostvarivao svojim tokom.

Naizgled kroz istoriju Bog je malo po malo prepuštao vrhovnu vlast nad zemljom čovjeku - Sotoni - iz prostog razloga što su oni to tražili, a On ih, poštujući načelo slobodne volje bez koje ljubav nije moguća, jednostavno prepustio njihovim željama (vidi Rimljanima 1:18-32). On je svjestan da je zemlja Njegova u svakom trenutku, a okupator može samo da stvori privid svoga sveltvašća, svog carovanja i svoje neprikosnovenosti, samo privid dok istinski nikad neće vladati zemljom niti ijednim njenim dijelom, osim onim u srcima nepokajanih ljudi, zbog čega strada i sve ostalo u prirodi (vidi Rimljanima 8:22; Postanje 3:18).

BOŽJE METODE VLADANJA

Dakle, vladao je Bog, sudije su sudile, proroci opominjali i žigosali zastranjenja, sveštenici kroz svoju službu u zemaljskoj svetinji (napravljenoj prema uputstvima koja je Bog dao, za razliku od ostalih kao i savremenih tzv. crkava, svetišta i hramova) ukazivali na plan spasenja, a otac je bio gospodar osnovne ćelije društva - porodice. Od nje i iz nje potiče sve i tu se završava. Prvobitni plan je bio da se svako zlo iskorijeni u porodici i tako na najefikasniji mogući način preduprijedi njegovo dalje širenje. Otac je bio odgovoran za članove svoje porodice, a ako bi se pokazao nedostojnim te funkcije, on bi snosio sankcije od strane bratstva kojem pripada. Drugim riječima, patrijarhalni sistem vođenja porodice stavljao je najveće obaveze, ali i najveću čast na onog koji predvodi. Na taj način, Hristove riječi da vođa treba u stvari da služi, nalazile su svoje ispunjenje u cjelosti. Zapamtite ovaj odjeljak jer ćemo se kasnije osvrnuti na današnju sliku porodice i neprekidna nastojanja da se ona degradira.

Poređenja radi, taj sistem koji je Bog uspostavio je kao kad bismo imali konzilijum ljekara zaduženih za određene oblasti djelovanja koji bi reagovao u svakom trenutku na i najmanji znak bolesti na najadekvatniji način. Zaista bi bolest bila sasiječena u samom korjenu pod pretpostavkom da su sposobni da reaguju adekvatno na svaku anomaliju. I to je bio način na koji je Bog želio da vlada u svom narodu, da se primjenjuje Njegov zakon i da porodica kao osnovna ćelija društva bude čista od zla, a time i cijelo društvo.

Bog je takođe jasno upozorio i na spoljne uticaje koji su dolazili od okolnih naroda i izričito zabranio uvođenje njihove filozofije i obrazaca ponašanja.

GREŠKE IZRAELA

Ali, ali... Ljudi nisu htjeli da budu poslušni. Neznabožački narodi koji su pod uticajem Sotone izopačili vjeru u Boga, službu Bogu, do te mjere da je čak i žrtveni sistem izmanipulisan pa su oni imali svoje rituale žrtvovanja životinja, prinošenja ljudskih žrtava i male djece (poznato je da je bogu Molohu uvijek žrtvano malo dijete), pijenje krvi, nemoral ili orgije u okviru obreda, što je sve zajedno ukazivalo na njihovog stvarnog duhovnog gospodara, Sotonu, i njegov zao i izopačen karakter koji zloupotrebljava i krivo predstavlja sve što je Božje. Izrael je imao sve, pravi Bog Stvoritelj im je dao sve što je potrebno da žive kao svet narod, ali oni su se okretali ovim gadnim običajima okolnih naroda, klanjali se njihovim idolima, tražili cara kao i svi ostali narodi, i umjesto da uče od Boga učili su od

Sotone onako kako je on želio. Tražili su cara, dobili su cara, carevi su služili sebi, a ne Bogu i narodu, neki su bili dobri, ali je bilo više onih drugih. I pored svih vaspitnih mjera koje je Bog preduzeo, Izrael je počeo da liči na sve ostale narode koji nemaju Boga da bi konačno prestali da budu to što su bili, Božji izabrani narod – svojom, ne Božjom voljom.

PRESTANAK ZEMALJSKOG I STVARANJE BOŽJEG HRAMA – VJEČNA DRŽAVA

Ovo je u najkraćem istorija Izraela kao naroda i države u odnosu na Božju vladavinu. Svojim prvim dolaskom, životom i smrću za grijeh čovječanstva, Mesija je uspostavio novi savez ili preciznije obnovio novi savez koji je napravljen u staro vrijeme, kada je obećao ljudima da će svoj zakon upisati u njihova srca umjesto samo na kamene ploče:

„Zato ljubi Gospoda Boga svog iz svega srca svog i iz sve duše svoje i iz sve snage svoje. I neka ove riječi koje ti je zapovijedam danas budu u srcu tvom.“ (5. Mojsijeva 6:5,6)

„Nego ovo je zavjet što ću učiniti s domom Izraelovim posle ovih dana, govori Gospod: metnuću zavjet svoj u njih, i na srcu njihovom napisaću ga, i biću im Bog i oni će mi biti narod.“ (Jeremija 31:33)

Novi savez tiče se prvenstveno pojedinačnog bića, čovjeka koji je Hram Božji i koji treba da bude čist i uređen da bi Bog mogao u njemu da prebiva. Uloga zemaljskog svetišta time je bila okončana. Čitajući knjige Novog zavjeta vidimo da se čovjek sam poziva da bude vjeran, da drži Zapovijesti, da se pokaje, da dozvoli Bogu da ga nanovo stvori prema svom obličju i mijenja...

Zajednica takvih ljudi je nazvana *eklesia** ili tijelo Hristovo, što je sinonim za Izrael starog zavjeta, gdje je glava sam Hrist a ljudi udi tom tijelu Hristovom. Zajednica je nešto najljepše na ovoj zemlji, posebno kada je zasnovana na Bogu i Njegovom zakonu ljubavi. U osnovi sve je isto, ista je ideja o porodici kao u staro vrijeme, ali mnogo teže se ostvaruje u savremenim uslovima gdje se Sotona potrudio da razvali sve što bi potpomoglo Božje djelo na zemlji, naročito porodicu.

Grubo rečeno, Bog je ispunio čovjeku želju i odustao od stvaranja države, carstva, vladavine na ovoj zemlji kao takvoj, za sada, za ovo vrijeme prije nego grijeh bude zauvijek uništen, i planira stvaranje vječnog carstva na obnovljenoj zemlji kao centrom univerzuma i Novim Jerusalimom kao prijestonicom koja nam je slikovito opisana u knjizi Otkrivenja. Ali nije odustao od nas, ljudi, svoje djece, svojih stvorenja koje želi da pridobije za sebe ponovo i da ih povede sa sobom u svoje carstvo gdje pravda živi. On nam je sve rekao što treba da znamo, sve nam je otkrio i objasnio u svom pismu, Bibliji, i želi da budemo spremni na sve što nas čeka u budućnosti, da ne budemo prevareni.

SOTONA I SVJETOVNI POREDAK

Sada ćemo se pozabaviti Sotoninim carstvom, ili načinom na koji on pokušava da uspostavi svoju apsolutnu vlast na ovoj grešnoj zemlji koja bi trebalo da bude kompletirana kroz projekat Novog svjetskog poretka koji je već dugo u planu i polako se bliži kraju njegova finalizacija. Sve je već spremno, tvrde mnogi, kako oni koji samo površno sagledavaju svjetska društvena kretanja, tako i eksperti koji proučavaju rad tajnih društava i vodećih svjetskih sila na putu ostvarenja njihovih vjekovnih ciljeva. Prema tim saznanjima, jezuitska kontrareformacija skoro je završena i sad slijede konačni potezi. Iako mi kao pojedinci ne možemo mnogo uticati na slijed događaja, veoma je važno da shvatimo gdje smo mi, gdje su crkve, gdje su određene institucije u svemu tome, šta je od Boga a šta ne i kakav stav treba da zauzmemo u vrijeme ovih završnih događaja. Kada to znamo možemo pomoći sebi i drugima da se sprema za konačno ispoljavanje Sotonine sile i terora na ovoj planeti i da ne podlegnemo tome već da zajedno sa Bogom izađemo iz svega što će doći kao pobjednici.

* Namjerno je upotrebljen grčki izraz *eklesia* koji označava duhovnu skupštinu baš kao i ekvivalenti te riječi u Tanahu, dok se riječ *crkva* više veže za mješavinu paganizovanog hrišćanstva koje ističe spoljne objekte i obilježja.

POSLEDNJE VRIJEME

Era koju nazivamo hrišćanskom donijela je puno, a i odnijela mnogo više. Može se pouzdano tvrditi da se tok događaja od polovine 19. vijeka radikalno ubrzao, što je znak da je čovječanstvo ušlo u završnu fazu svoje istorije u pobuni protiv Boga.

Između ostalog, prije nekoliko decenija nastao je Mesijanski pokret u jevrejskom narodu koji sve što je iznjedrilo hrišćanstvo nazivaju „crkva,“ ili period crkve koji je jednostavno rečeno propao, otpao, pomiješao se sa paganstvom kroz prihvatanje paganskih običaja, svečanosti, teoloških iskrivljenja... Dakle, oni su izbrisali gumicom sve što se desilo od Hrista na ovamo do njih, do prije nekoliko decenija, i smatraju da su oni ti koji će biti nosioci Riječi svijetu, baš kao što je trebalo da bude Izrael u staro doba, i da će dočekati drugi Mesijin dolazak u slavi zajedno sa onima koji su im se priključili iz paganstva, hrišćanstva, islama, budizma... Pozivaju se na obećanja data Izraelu u Starom zavjetu i tumače Izrael kao doslovnu izraelsku državu i naciju. Pošto je danas praktično nemoguće identifikovati i jedno i drugo, vjeruju da su izgubljena izraelska plemena rasijana među paganima, ali postala veliki narodi. Tako, skoro svako danas za sebe može da tvrdi da je Izraelac po tijelu i da je član izgubljenog plemena, Manasije i Jefrema, Dana, Neftalima... Kažu da ih ima u Britaniji, Americi, Africi, Kini, jednostavno svuda. Sve ovo je prilično neprirodan pokušaj da se ožive te *mrtve kosti** koje je Bog obećao podići. Ipak, ovaj pokret raste u svim zemljama svijeta, veoma brzo, što svjedoči o njegovoj dopadljivosti s jedne, i nedostatku pravog probuđenja stvarne duhovnosti biblijski vjerujućih ljudi, s druge strane.

Mnogi iskreno vjeruju u ovo oživljavanje izraelske nacije, države i obnovu Hrama gdje će Hrist vladati 1000 godina. Da li onaj koji je bio, pravi, ili neki drugi? Nesporno je i to da tajna društva, a vjerovatno i Vatikan, takođe žele obnovu Trećeg (Solomonovog) hrama...

IZAZOVI PROTESTANTSKE REFORMACIJE

Ipak, teško je izbrisati gumicom svu tu krv reformatora koja je prolivena u vrijeme dominacije inkvizicije i papske tiranije. Teško je izbrisati sve blistave tekovine ovih ljudi koji su se usudili da prkose najvećim sotonskim silama svijeta i da naprave pokret koji će prerasti u snažnu reformaciju istinske vjere Božje. Uostalom, i sam broj žrtava i sva ta krv prolivena svjedoče o silnoj Sotoninoj mržnji prema njima, a zašto mržnja ako Bog nije bio taj koji ih šalje? To se ne može izbrisati niti zaboraviti, i ne bi smjelo to da se učini. To je isto kao kad bi izdali samoga Boga.

Reformacija je iznjedrila protestantske crkve koje su se postepeno vraćale Bibliji i njenom izvornom učenu. Ali, pod uticajem lažne hrišćanske rimske crkve, bludnice koja sjedi na zvijeri, i naročito njenog tajnog reda jezuita sa specijalnim zadatkom da uništi sve što se protivi njenoj vrhovnoj vlasti, protestantske crkve su vremenom pale u otpad, što je bilo za svako čuđenje. Zapravo, od samog početka Sotonina organizacija zasnovana na mržnji i strahu je bolje rezultate postizala na ovom svijetu od božanske zasnovane na ljubavi. Ali ti bolji rezultati se tiču samo spoljašnjih pobjeda, a Bog je i dalje tamo gdje se vodi stvarna borba, na teritoriji ljudskog srca. Lako je dobiti bitku koja ti je praktično prepuštena ili ako protivnik i nije naročito zainteresovan da je dobije. Višnji ne bježe virtuelne bitke sa umišljenim protivnicima, već stvarne bitke za ljudsku dušu.

KOME ZAPRAVO PRIPADAJU CRKVENE ORGANIZACIJE?

Sotona je pridobio crkvene organizacije, a šta Bog pokušava da pridobije i za šta se istrajno bori? Kako je On zamislio organizaciju Hristovog tijela u novozavjetnom periodu, pitanje je od suštinskog značaja za naše spasenje u ovo posledenje vrijeme kada će najveći broj ljudi biti prevaren upravo pomoću ljudskih i sotonskih institucija, crkvenih organizacija i njihovih autoriteta.

* Vidi knjigu proroka Jezekilja 37. glava.

BORBA ZA PREVLAŠT NAD PRVOBITNOM HRIŠĆANSKOM CRKVOM

Prvi vijekovi nakon Hrista obilježeni su velikim borbama za pravu vjeru, s jedne i snažnim sotonskim naporima da je izopači i polako vodi ka uništenju, s druge strane (naročito preko gnostika koji su unosili razne jeresi i dan danas imaju mnoštvo sledbenika).

Otpad je napredovao mnogo većom brzinom nego u vrijeme Jevreja. Oni su uglavnom ostali tvrdovrati i tvrdoglavi u odbacivanju Hrista kao Mesije do današnjeg dana, naravno uz svijetle izuzetke. Iako su svi učenici bili Jevreji, među njihovim narodom je teško bilo okupiti zajednice onih koji su prihvatili Isusa kao Mesiju i bili voljni da sarađuju sa Bogom u napredovanju plana spasenja i njegovom ostvarivanju kroz istoriju. Znamo za nekoliko aleksandrijskih sabora koji su uglavnom završavali neuspješno. Smatra se da je ubrzo došlo do bitnih odstupanja od Hristovog učenja na koje su ukazivali jevrejski obraćenici u hrišćanstvo, ali pošto nisu poslušani povukli su se u Jerusalem i nikad se više nijesu sastajali sa braćom hrišćanima u Aleksandriji.

DA LI JE ISUS OSNOVAO NOVU RELIGIJU?

Da budemo jasni do kraja, vjerni Božji ljudi koji su prepoznali Mesiju u Isusu iz Nazareta nijesu osnovali nikakvu novu religiju ili sektu niti im je to padalo na pamet. Oni su jednostavno slijedili progresivnu istinu Božjeg plana spasenja. Teško da bi Pavle rekao da je hrišćanin da ste ga sreli u to vrijeme i pitali kojoj zajednici pripada. Ali ni Hrist ni učenici nijesu se mnogo bavili svojim imenom, pa tako i mi treba da činimo.

Hrišćanstvo kao zvanična religija nastalo je sa Konstantinom (tek u 4. vijeku), koje je u osnovi lažna religija ili pohristijanizovani paganizam oličen u instituciji rimokatoličke crkve.

Vidimo da su prve zajednice prema Pavlovim i Petrovim savjetima, pa i Jovanovim i Jakovljevim, razvijane tako da Hrist bude Onaj koji je njihova glava u pravom smislu te riječi, njihov učitelj i Bog. Takođe je na poseban način ispunjen četvrti jesenji praznik, praznik sedmica ili pentekost kada je silno Sveti Duh sišao na učenike u gornjoj sobi i označio jedno razdoblje silnog evangeliziranja i propovijedanja ljudima o Spasitelju koji je došao i ispunio svoju misiju, uspješno. Možemo čitati o silnim čudima koja su se dešavala preko učenika ispunjenih Svetim Duhom, ljudi su se obraćali Bogu, doživljavali pokajanja i takođe su čuda iscjeljenja svjedočila o Božjoj svemoćnoj sili kao i u vrijeme Hristove zemaljske misije.

ZAMKA PRIVILEGOVANOG STATUSA IZABRANOG BOŽJEG NARODA

Mi vidimo da je u trenutku Hristove smrti simbolično prikazan prestanak važenja obrednog zakona datog Jevrejima cijepanjem zavjese u hramu koja je dijelila dva odjeljenja svetinje, a vjeruje se da je vrijeme milosti za Jevreje kao naciju završeno kamenovanjem prvomučenika Stefana. Od tada svako iz svih naroda ko prihvati Hrista i Boga je njegov izabrani narod, a ne jevrejski kao što je ranije bio slučaj. Ovdje treba zapaziti da je i pod starim zavjetom svako ko bi prihvatio Boga Izraelovog mogao postati Izraelac, što znači da je to duhovna ne tjelesna kategorija (vidi Jovan 8 glava). Ovo je izvor mnogih nesporazuma, jer Jevreji i dan danas tvrde da su i dalje oni taj izabrani narod, da Bog nikad nije prekinuo svoj zavjet sa njima i da će ispuniti sva obećanja data Izraelu. Ali, Bog je obećao sve to svim ljudima preko Jevreja, ne samo njima. Oni, kao nacija, više nijesu kanali svjetlosti i u jednakoj su poziciji kao bilo koji drugi narod pred Bogom. Zbog grijeha nevjerstva i nespremnosti prihvatanja Božje zamisli za Izrael kao duhovne kategorije, izraelski narod je propustio da ispuni svoju misiju. To je istorijska činjenica.

RANA ZAJEDNICA NA UDARU TRADICIJE I LAŽNIH PASTIRA

Nova zajednica koja se silom prilika morala odvajati od otpale institucionalizovane religije, takođe progonjena i omražena od neznabožackog svijeta, vrlo brzo je iskusila mnoštvo problema. Mahom paganskog porijekla, ti prvi obraćenici su često bili žrtve raznih lažnih učitelja koji su se tu i tamo

pojavljivali. Recimo iz Aleksandrije su sišli neki koji su Galate učili da treba ponovo da se obrezuju i naravno tako ožive čitav jevrejski sistem koji je već bio stvar prošlosti, a kad se tako poremetio pravi put, nije im bilo teško da se polako vraćaju na stare paganske običaje kojima su naučeni ranije. Možemo čitati koliko i kakvih problema je bilo u drugim zajednicama, Korintu, Kolosu, Rimu. Veoma je posebna poslanica Jevrejima gdje je Pavle toliko želio da im otvori oči i pokaže da je Isus Mesija, kao i da je uspostavio novi kanal svjetlosti kroz novo sveštenstvo po redu Melhisedekovom, a ne Aronovom, po redu koji nije više podrazumijevao levitsko sveštenstvo i jevrejski poredak. U skladu sa pravom ljubavlju, Pavle je svakome govorio ono što je bio odgovor na njegove potrebe, bio je zaista prorok u pravom smislu, filozof, vizionar koji je zato izazivao i mnogo diskusija i kritičkog mišljenja i do današnjeg dana je tako.

S druge strane, Petar kao drukčiji sklop ličnosti, čovjek Jevrejin koji je kao takav imao predrasude prema paganima, poučen je da ne pogani ništa i nikog koga je Bog očistio. Bog je rušio zidove razdvajanja koje je sam đavo podigao između Jevreja i pagana, a stvarao uslove za rast jednog svetog naroda, naroda dobitka koji slavi Boga svojim životom, i sve to učinio u Hristu, onome kroz koga je sve stvorio.

CRKVA PUSTINJE

Dakle, vjerni prvih vjekova su se lavovski borili za istinitu vjeru koja je skoro sasvim iščezla u vrijeme papske dominacije. Vjerni su odlazili na pusta mjesta, prepisivali Bibliju i čuvali svetu vjeru u tajnosti jer je svuda vrebala smrt za takve u to mračno vrijeme. Rekli smo da se onda desila reformacija, jedno zaista čudesno doba u istoriji čovječanstva koje je donijelo Biblije na narodnom jeziku svim narodima i samim tim omogućilo da se vidi i poštuje istina koja je bila dugo skrivana i zabranjivana.

POGUBNI KOMPROMIS PROTESTANTSKIH CRKAVA

Međutim, od 16. vijeka pa do sredine 19. do te mjere je lažno hrišćanstvo prodrlo u sve protestantske crkve da je Bog javno objavio njihov pad u pravo vrijeme, vrijeme prorečeno u Bibliji. To se desilo 1844. godine* a samo 44 godine nakon toga i taj pokret koji je nastao od onih koji su poslušali Boga i napustili pale crkve došao je do ruba otpada i odbacio poruku koju je On poslao tom malom ostatku. Posle tog vremena teško je reći kojim putem je Bog vodio svoj narod na ovoj zemlji. Očigledno da uvijek, od Hrista na ovamo postoji Božje nastojanje da okupi vjeran narod koji će biti tijelo Hristovo na zemlji u svakom smislu, svjetlost za ostale koji žele da postanu dio njega, dok ljudi pokazuju tendenciju da formiraju organizacije koje će za sebe tvrditi da su nepogrešive i da su one i samo one u pravu. Tako se stvara sektaška psihologija podložna svim mogućim manipulacijama i lažima.

IMPERIJA UZVRAĆA UDARAC

Zaista je začuđujuće kojom brzinom je nešto za šta su ljudi polagali svoje živote postalo opoganjeno najgnusnijim i najpodmuklijim lažima Rima. Činjenice ukazuju da je za to najzaslužnija jezuitska infiltracija u protestantske crkve nakon osnivanja jezuitskog reda od strane Ignjacija Lojole sa zadatkom da uništi sve što se protivi „svetoj stolici.“ U čemu se sastoji njihova „misija“ može se videti iz jezuitske zakletve:

„Ja (ime i prezime), sada u prisustvu Svemogućeg Boga, Blažene Djevice Marije, Blaženog Mihaila Arhandela, Blaženog sv. Jovana Krstitelja, Blaženih Apostola, Petra i Pavla, i Svih Svetih, svetih vojski Nebeskih, i vas, mog duhovnog Oca, Uzvišenog Generala Društva Isusovog, koji je osnovao sv. Ignjacije Lojola, u pontifikatu Pavla III, i nastavljenog do danas, izjavljujem i kunem se utrobom djevice, materice Božje, i palicom Isusa Hrista, da je njegova svetost, Papa, Hristov zamjenik, istinska i jedina glava

* Adventni pokret i objava ispunjenja vremenskih proročanstava iz knjige proroka Danila.

Katoličke ili Sveopšte Crkve pa svoj zemlji; i da prema moći ključeva vezanja i driješenja, datih njegovoj Svetosti od mog Spasitelja, Isusa Hrista, on ima vlast da smeće jeretičke kraljeve, prinčeve, države, zajednice naroda i vlade, sve ilegalno i bez njegove svete potvrde, i da se mogu sigurno uništiti.

Ja dalje izjavljujem, da ću pomagati i asistirati i obavještavati svakog agenta njegove Svetosti na bilo kojem mjestu gdje treba da budem, i uložiti krajnje napore da potamanim jeretičke Protestante ili liberalne doktrine i uništim sve njihove tobožnje snage, legano ili na drugi način.

Ja dalje obećavam i izjavljujem, da bez obzira što mi se dodijeli da preuzmem na sebe neku jeretičku religiju, za propagiranje interesa Majke Crkve, da ću čuvati u tajnosti i privatnosti sva savjetovanja njenih agenata, s vremena na vrijeme kako me budu upućivali, i da ih neću odati direktno ili indirektno, bilo riječju, pismeno ili okolnostima; već izvršiti sve što mi predočite i date u zadatak ili mi otkrijete, vi, moj duhovni oče...

Ja dalje obećavam i izjavljujem, da neću imati nikakvog vlastitog mišljenja ili volje, ili ikakve mentalne uzdržanosti, čak ni mrtav (*perinde ac cadaver*) već bez oklijevanja poslušati svaku zapovijest koju primim od svojih pretpostavljenih u Miliciji Pape i Isusa Hrista.

Da ću ići u bilo koji kraj svijeta, kud god, bez gundanja i biti pokoran u svim stvarima ko god me komunicira... Dalje obećavam i izjavljujem, da ću, kad se ukaže prilika, upustiti se u nemilosrdni rat, tajno ili otvoreno, protiv svih jeretika, protestanata i liberala, kao što sam upućen da ih potamanim i iskorijenim sa lica cijele zemlje, i da neću poštediti ni pol, dob ili uslove, i da ću vješati, upropašćavati, kuvati, odirati kožu, daviti i žive zakopavati te sramne jeretike; parati stomak i utrobe njihovih žena i razbijati glave njihovih beba o zidove, kako bi zauvijek istrijebili njihovu gnusnu rasu.

Da kad se isto ne može uraditi otvoreno, tajno ću upotrijebiti čašu otrova, omču, čelični bodež, ili olovno zrno, bez obzira na čast, rang, dostojanstvo ili autoritet te osobe ili osoba bez obzira na njihove uslove života, bilo javne ili privatne, kao što u bilo koje vrijeme mogu biti upućen da uradim od nekog Papinog agenta ili nadređenog iz Bratstva Svete vjere Društva Isusovog.“

Dakle ne treba mnogo komentara o gore napisanom i tome ko zapravo stoji iza ove čudovišne organizacije, sam đavo lično.

OTROVNO VINO KURVARSTVA

Evo nekoliko veoma opasnih lažnih učenja ili jeresi koja su se iz već domaćeg tla katoličkog sveta lako „presadila“ u protestantske crkve:

1. Učenje prema kojem je hrišćanstvo nova religija i čupanje korjena koji se nalaze u Tanahu (jevrejskom kanonu svetih spisa) ili vjeri koja je obznanjena jevrejskom narodu. Odbacivanjem Starog zavjeta i proglašavanjem Novog zavjeta kao jedino vrijednog za hrišćane, stvorena je nova religija koja je mješavina istine i zablude bez svojih korjena i osnove.
2. Iz ovog prvog proishodi učenje prema kojem je ukinut zakon Deset zapovijesti i zamijenjen Hristovim dvjema zapovijestima, ljubi Boga... i bližnjega... dok su u stvari i te dvije preuzete iz Starog zavjeta i u objedinjuju svih deset datih na Sinaju.
3. Učenje o prirodnoj besmrtnosti duše i njenom navodnom bitisanju nezavisno od tijela, što je dovelo do jeretičkih učenja o raj, paklu i čistilištu.
4. Učenje o navodnoj promjeni dana od odmora sa Šabata na prvi dan u sedmici (nedjelju).
5. Razna iskrivljenja osnovnih istina o Božjem imenu, daru Svetog Duha i darovima jezika, razni oblici fanatizma koji su našli svoje utočište u ekumenskom i harizmatskom pokretu kojim papstvo uspijeva da sve protestantske crkve baci pod noge.
6. Posebno je napadnuta istina o Hristovoj prirodi i prirodi samoga Boga.
7. Možda najznačajnije od svega je izvorno učenje o opravdanju vjerom koje je doživjelo mnoge modifikacije u cilju proširivanja tog uskog puta spasenja. Cilj je napraviti taj put prihvatljivijim za grešnike nego što on zaista jeste putem liberalnih teorija da bi što više ljudi koji su u instituciji

bilo zadržano, a isto tako da bi se namamilo još mnogo duša da pristupi članstvu, prvenstveno radi finansijskog i političkog jačanja institucije, a ne radi spasenja tih duša.

8. Piramidalna organizacija i razne suptilne prevare (duhovna ubijanja ljudi).

Dakle najopasnije što se može učiniti Božjoj vjeri jeste da je odvojite od njenih korjena i počnete da zidate kulu u vazduhu koja lebdi u međuprostoru. Ne moramo mi postati Jevreji i poštovati Talmud, Kabalu i ostala djela koja je stvorila jevrejska tradicija, ne po Bogu već po ljudima nadahnutim drugim duhom, ali moramo znati kako je počela Božja vjera i kako je Božji narod Starog zavjeta prošao kroz istoriju. Ako ovo ne znamo, zaista nam svašta može biti prodano kao Božje, a u stvari je paganskog porijekla. Cijela Biblija je knjiga o Bogu, pismo koje nam je Bog napisao da se iz njega poučimo i nema razloga za odbacivanje ni starog ni novog zavjeta.

Upravo zbog prenebregavanja ovoga rimska crkva je mogla da pohristijanizuje vavilonsku, medopersijsku, grčku i rimsku mitologiju i unese je u tzv. hrišćansku crkvu, i da to predstavi ljudima koji bez ispravnog teološkog znanja ne mogu prepoznati duboki otpad i lažne bogove. Na isti način je u protestantske crkve unijet paganski i okultni simbol krsta kao i razne slike pa i kipovi koji su izričito zabranjeni drugom Božjom zapoviješću. Da su, međutim, otvorili svoje Biblije, vidjeli bi da je Bog dao samo dva znaka: jedan je bio obrezanje a drugi je Šabat. Ali oni, na žalost nijesu bili voljni ni spremni da se pokore do kraja.

Za protestantizam je još karakterističnije prihvatanje paganskih praznika, Božića, Uskrsa, Noći vještica i sl. koji takođe proizilaze iz nepoznavanja istorije, praznika i običaja Božjeg naroda u prošlosti. Tu spada i jevrejski kalendar i trajanje dana koje se razlikuje od rimskog gregorijanskog. U proročanstvu je za mali rog na četvrtoj zvijeri u Danilu konstatovano da će promijeniti vremena i zakone. I zaista, papa se usudio da mijenja Božji zakon Deset zapovijesti a izbacivši jevrejski kalendar i računanje vremena uspostavio rimski, gregorijanski koji poštuje danas praktično cio svijet, osim, trebalo bi, onih koji poštuju Boga.

Danas jevrejski svijet naglašava važnost saznavanja jevrejskih korjena i podučavajući o praznicima Gospodnjim, lunarnom kalendaru, sedmici stvaranja, sedmici mane, jubilarnim godinama i sl. pokušavaju da ožive ono što je nepovratno prošlo, jevrejsku državu, hram i jevrejsku naciju kao Božji narod. Zato treba učiti korjene Božje vjere, ali u svjetlosti novozavjetnih saznanja koja tačno definišu šta je vječno, a šta istorija u Starom zavjetu.

Dakle papa je mijenjao zapovijesti, drugu izbacio, a desetu podijelio na dvije da bi opet bile „sve na broju“ (i ne smo zato) a protestanti su ih praktično sahranili. Većina protestantskog svijeta smatra da su one prestale da važe u novozavjetnom periodu kad su napisane na srcu. Drugim riječima, oni deklarativno ispovijedaju hrišćanstvo dok „zakon ljubavi“ kipti porukom „čini šta ti drago.“ Ovo je strašna jeres prihvaćena od strane većine protestantskih crkava.*

STRATEGIJA PAPSTVA

Papstvo se dodvorava svima i nalazi put do srca svake protestantske institucije. One koji vole moć i vlast, a i novac lako je dovukao u ekumenski pokret raznim prividnim ovozemaljskim pogodnostima. Zanimljivo je da prema svjedočenju bivšeg jezuite, Alberta Romera Rivere, nikako nijesu uspjevali da uvuku u ekumenski pokret pentakostalce jer je njih vodilo fanatično emotivno ushićenje koje nije naročito reagovalo na novac i moć, pa su specijalno zbog njih stvorili harizmatiski pokret gdje su rado pristali da pjevaju uzbudljive pjesme i padaju u zanos (izvjesno su računali da će se i mnogi drugi upecati u tu zamku)... Za svakog po nešto, hraniti svačiju bolest da bude što veća i tako bolesne religijske institucije porobiti a da one toga nijesu ni svjesne.

* Vidi „Zakon u Galatima poslanici“ – rasprava E.J. Vagonera i tadašnjeg predsjednika Generalne konferencije crkve Adventista sedmog dana, G.I. Batlera.

BOŽANSKA LIČNOST I HRISTOVA LJUDSKA PRIRODA

Negiranje Isusovog mesijanstva karakteristično za Jevreje prodrlo je i u hrišćanske crkve, a stalne teološke diskusije o Hristovoj prirodi izvor su mnogih jeretičkih pogleda koja otvaraju vrata raznim tipovima zabluda kojima se vara narod.

Jedna od najjačih teoloških zabluda je koncept o navodnoj Isusovoj bezgrešnoj prirodi, nepodložnoj ljudskim slabostima. Na taj način Hristov primjer življenja i pobjede nad grijehom oslanjanjem na Božje vođstvo i silu Svetog Duha vrlo podmuklo se udaljava od čovjeka kao nešto nedostižno za nas. Ne treba mnogo pameti da bi se shvatilo kome odgovara ta teorija: upravo onima koji su i Isusovu zemaljsku majku proglasili bezgrešnom Djevicom Marijom koja se smatra čak većim posrednikom između Boga i ljudi od samog Mesije. Ako pažljivo proučimo ko je zapravo ličnost koja stoji iza cijele te priče o Mariji, tragovi će nas odvesti do Nimroda, Semiramis i Tamuza, utemeljivača okultizma posle Potopa i ličnosti koje se slave pod raznim imenima u svim narodima.

OPRAVDANJE VJEROM I ADVENTISTIČKA CRKVA

Opravljanje vjerom je fraza preuzeta od apostola Pavla koji je poučavao ovu veličanstvenu istinu toliko važnu za nas da se Sotona dobro potrudio da je izopači što je moguće više. Ona izaziva najviše polemika i suprotnih mišljenja i nikada dosta priče o tome da li se spasavamo samo vjerom u Hrista i Njegove zasluge na krstu ili je potrebno činiti još i dobra djela da bi se spasli. Ovo je tako uprošćen prikaz da svakako ne može biti tačno niti jedno niti drugo, ali je čista istina da je Hrist već spasao svakoga od nas i mi to samo vjerom treba da prihvatimo. Ako smo zaista opravdani vjerom držaćemo Zakon ali to nije uzrok već posljedica našeg spasenja.

Na korak od objave izvornog jevanđelja našla se zajednica Adventista sedmog dana kada je Bog kroz posebnu poruku upućenu preko „neafirmisanih“ ljudi, Vagonera i Džonsa, pokušao da pripremi svoj narod za izlivanje „poznog dažda“ i konačni završetak djela na Zemlji. Međutim, vodeći ljudi u crkvi ismijali su poruku i vjesnike, jer su se sukobili sa njihovom utvrđenom doktrinom i autoritetom rukovodećeg tijela. Šta se zapravo krilo iza takvog njihovog stava? Ništa drugo osim nevjerstva i nevoljnosti da se odreknu grijeha i uđu u konačni Dan pomirenja kao pobjedonosni Božji narod. Baš kao nekada Jevreji na granici Obećane zemlje. I zbog tog grijeha Bog je vratio crkvu u pustinju „na mnogo godina“ prema svjedočanstvu istinskog Božjeg proroka tog vremena – Elen G. Vajt.* I šta je crkva Adventista sedmog dana uradila? Umjesto da se pokaju, oni su sve učinili kako bi prikrili stvarno stanje i podešavali učenja tako da se stekne utisak kako je ta denominacija poslednja i nepogrešiva. Otišli su toliko daleko da su čak i falsifikovali određene djelove spisa proroka koji je djelovao među njima, vjerno ukoravao i žigosao bezakonje. Zbog svega toga danas Elen G. Vajt rijetko ko prihvata izvan Adventističke crkve, a sami adventisti nošeni plimom otpada ili je se odriču ili citiraju samo onda kad dokazuju „nepogrešivost“ svoje crkve.**

JEVREJI DANAS

Jevreji često deklarativno prihvataju Mesiju, ali suštinski vjeruju da se spasavaju držanjem Tore (zakona). Još veći je problem kad pod Torom ne prave razliku između Deset zapovijesti i obrednih i drugih zakona, a prava zbrka nastaje kad tome dodaju i Talmud tj. ljudska predanja nastala u vrijeme Vavilonskog ropstva koja takođe nazivaju „usmena Tora“ ili zakoni.

POGREŠNA SHVATANJA PROTESTANATA

Opet u hrišćanskom protestantskom svijetu (katolici su irelevantni jer je očigledno njihovo

* Vidi „Uvod u poruku iz 1888“ i „1888 – Preispitivanje,“ Robert J. Vilend i Donald K. Šort.

** Postoje dvije upadljive sličnosti između katoličke i adventističke crkve: piramidalna organizaciona struktura i učenje o navodnoj nepogrešivosti, i, iako ih ne obrazlažu na isti način, suština poruke je ista.

otpadništvo i klanjanje ljudskom autoritetu) smatra se da se čovjek opravdava vjerom bez djela zakona, što je tačno, ali se negira uopšte uloga zakona i njegova opravdanost i smatra se da se uopšte na njega ne treba obazirati, da je ukinut. Teško je reći koja je od ove dvije krajnosti opasnija i pogrešnija. Ipak, nekako neprijatelj uspijeva da drži ljude u ovim ekstremnim pozicijama daleko od uravnoteženog stava o spasenju. I to je velika šteta.

PIRAMIDALNA HIJERARHIJA I PROIZVODNJA PASIVNOG „STADA“

Prvo što je uočljivo u organizaciji katoličke institucije je piramidalna konstrukcija sa centralizovanim vođstvom koje upravlja čitavim tijelom. To bi bio onaj vrh piramide sa čuvenim svevidećim okom, poznatim masonskim simbolom koji izražava jasnu težnju za globalnom vlašću nad čitavom zemljom. Što se više spušta dnu piramide to je manje znanja o stvarnoj prirodi i ciljevima institucije, a za samo dno, osnovu koja nosi u stvari čitavu konstrukciju i gdje je najbrojnija masa ljudi, specijalno su dizajnirane ružičaste naočare koje nude idealizovanu sliku stvarnosti, dok ta prevarena masa kasno shvati da je njihovim dugotrajnim nošenjem oslijepila (većina zapravo nikad i ne primijeti). Bavite se lijepim stvarima, budite pozitivni, ne prljajte svoj mozak lošim stvarima, ne gledajte u ljude već gledajte u Hrista (i pustite nas da radimo šta god hoćemo). I onda rade stvarno šta god žele, a narod mora da misli o lijepim stvarima da bi se spasio i da ne bi zgriješio baveći se kriticizmom... Vrlo lukavo i podlo, zar ne?

Čitava crkvena nauka osmišljena je da se zadovolje čovjekove osnovne psihološke potrebe pripadnosti, bratske „ljubavi“ i „prijateljstva“ kako bi se stvorio osjećaj samozadovoljstva i lažne sigurnosti pod okriljem velike „Majke.“ Ona je naravno sveznajuća i „čuvar“ naše vjere i istine.

Dakle, jedno vodeće tijelo koje donosi odluke i upravlja čitavom institucijom, nebitno da li je to jedan čovjek ili je to konferencija od 5, 10, 20 ljudi, bitno je da je to ljudski autoritet koji je glava tijelu, onaj koji je zauzeo Božje mjesto i samim tim isključio Njegovu vladavinu. Naravno da to vodeće tijelo piramide uvijek tvrdi da je ono posrednik između Boga i ljudi i da ono djeluje upravo prema Božjoj volji, ali samo Pismo nam kaže da nema drugog posrednika osim Gospoda Isusa Hrista pod nebom danog ljudima. Hristos, naš Prvosveštenik, je u nebeskom hramu i čini konačno pomirenje za svoj narod u Svetinji nad svetinjama nebeskog svetišta, čime se ispunjava pretposljednji praznik dat Jevrejima koji ukazuje na upravo ono što se danas dešava na nebu, praznik Dana pomirenja ili istražnog suda. Pored Njega nama nijesu potrebni zemaljski sveštenici, jer smo svi carsko sveštenstvo Hristovo, svi prema svojim darovima. Sveštenstvo svih svetih je biblijski stav i stav ranih reformatora koji je nestao formiranjem klera u protestantskim crkvama. Pitamo se zašto čovjek voli ovako da organizuje svoje institucije. Pa jedino zato jer je tako moguće ostvariti potpunu kontrolu i najveću moć vođstva, što je često i jedini cilj, nažalost. Dakle sama institucija u startu navodi na kršenje prve Božje zapovijesti.

Dalje, pošto se vođstvo proglasi za glas Božji na zemlji (zvuči li vam poznato, ko je Božji namjesnik na zemlji koji se prvi ovoga sjetio) onda se nepoštovanje autoriteta vođstva ili same institucije sa kojom se identifikuje, karakteriše kao otpad od Boga. To je veoma stalo vođstvu, da ovu ideju usadi „ovcima“ na kojima stoji piramida i bez kojih ne bi opstala. Veoma im je važno da ova masa ostane tu i da bude što veća, da raste jer srazmjerno tom rastu povećava se moć „klera.“

Tako se kod katolika otvoreno veliča „majka crkva“ a kod protestanata je to suptilnije, uvijeno u prihvatljive priče o Bogu i Spasitelju, ali pažljivom analizom propovijedi vidimo da se ne propovijeda Bog nego crkva, da se ljudi ne navode da traže spas u Bogu već u crkvi, da je spasenje u crkvi i da izvan nje prijeti propast. Ako neko prevaziđe taj lični strah koji mu je duboko usađen u instituciji, i usudi se da je napusti zbog očigledne neispravnosti, onda se suočava sa osvetom crkve, kod katolika tzv. ekskomunikacijom ili čak uz opasnost po život, naročito ako ih napusti neko iz viših krugova, dok se kod protestanata primjenjuju metode duhovnog ubijanja što podrazumijeva potpunu diskreditaciju i izopštavanje. Crkve siju duhovnu smrt svojim lažnim učenjem a ako im se suprotstavite pokazuju svoje pravo lice otvorenim progonstvom ili potpunim zanemarivanjem, što je ravno psihološkom ubistvu osobe.

Ukoliko uživajte status „prijatelja“ neke denominacije, stavite im do znanja da nećete postati njihov član i vidjećete da je to „prijateljstvo“ počivalo na staklenim nogama. Ako ste, međutim, „brat“ ili „sestra“ u Hristu, takođe za veoma kratko vrijeme možete postati „otpadnik,“ „fanatik,“ i sl.

DUHOVNA UBISTVA

Ubijanje lažima - već smo pomenuli otvorene laži ili jeresi ili otrovno vino Vavilona koje opija sve ljude preko protestantskih crkava. Tako učenje o urođenoj besmrtnosti duše dozvoljava svakakva zastrašivanja i lažne predstave o zagrobnom životu i sl. Druga opasna stvar je odbacivanje Deset zapovijesti, kao i nasleđa Starog zavjeta što dozvoljava da paganski običaji nađu mjesto u crkvama.

Ubijanje navođenjem na idolopoklonstvo - Od klasične idolatrije kakva je prisutna u svim paganskim religijama, u „hrišćanskom svijetu“ naročito zastupljene u katoličkoj i pravoslavnoj crkvi, do svih oblika pogrešno primijenjenog materijalizma, u ljudima se ubija ispravno poimanje i odnos prema Bogu.

Ubijanje kompromisima – može se slobodno kazati da je hrišćanska crkva u globalu kraljica kompromisa sa grijehom i zlom, neprijateljem Boga i čovjeka, Sotonom i njegovim demonima. Vidimo da su vrata crkava širom otvorena za spiritizam ili satanizam, mnogo opasniji od otvorenog satanizma okultista i služitelja đavola. Kada se malo po malo odstupa od istine, dolazi se do stepena kada čak i otvorene manifestacije spiritizma postaju prihvatljive. Ljudski um ima čudesnu moć preoblikovanja i navikavanja na zlo koje postaje „normalan“ dio života. Prema svjedočanstvu bivšeg pripadnika „elitnog“ satanizma, Rože Mornoa, najveći stepen hule na Boga predstavlja lažno bogoslužjenje gdje se vrši prazna forma dok je Hristos potisnut iz srca ljudi. Samo Bog i vladanje prema Njegovoj riječi mogu nas sačuvati od toga.

Ubijanje fanatizmom i zadovoljavanjem osjećanja tjelesnog srca - fanatizam je neka vrsta opsjednutosti nečim, dovođenje uma, duha i osjećanja u neuravnoteženo stanje. Svako osjećanje se može zloupotrijebiti i umjesto da nas vodi Bogu ono nas odvodi na drugu stranu svojim neadekvatnim djelovanjem. Sve ovo se namjerno podstiče kroz aktivnosti crkava, muziku koja pokreće tijelo a ne duh, načinom bogoslužjenja koji liči na pozorišnu predstavu, tako da ljudi postaju zavisni od uzbudljivog i zanimljivog „programa“ umjesto da budu dio Hristovog tijela, aktivan dio, onaj koji **učestvuje** a ne samo **posmatra**. Ali očito da nekom odgovara da pravi predstave za zabavu naroda koji treba da služi njima a ne Bogu. Kada se na ovaj način, svjesno, ljudski um, duh, emocije, izbace iz ravnoteže onda se mogu lako proturiti i lažna učenja poput jeresi „sveto tijelo“ koja tvrdi da smo mi sveti po sebi i da su naše emocije čiste, božanske, da se samo tome treba prepustiti i truditi da što češće i više u životu budemo u stanju preplavljenosti tim svetim, neiskvarenim osećanjima. Iza ovog se krije stanje konstantne drogiranosti podstrekačima posebnih emocija, što je naročito muzika za mlade. Čovjek zatim ima potrebu da se stalno „hrani“ tim stimulansima emocija da bi postigao pređašnji osjećaj zadovoljstva umjesto da se trudi da bude trezven, da izoštri razum i sva čula za Reč Božju i Njegov zakon koji pokazuje karakter prave ljubavi.

Ove metode pranja mozga i manipulacije osjećanjima su veoma suptilne, a u nekim religijama ljudi se mogu navesti na takav fanatizam da se nauče da ubijaju druge ljude i krše sva moguća zdrava načela i moralne norme zarad „viših ciljeva.“ Tipičan primjer ovoga je jezuitska organizacija.

PSIHOLOŠKI PROFILI LIČNOSTI I MANIPULACIJA

U globalu, među ljudima razlikujemo dvije vrste: emotivce i racionalne, hladne praktičare. Ovi prvi žele da se lijepo osjećaju pa im je lako podvaliti neki fanatizam, a drugima treba nešto obećati jer oni obično rade stvari zbog nekog interesa po svojoj grešnoj prirodi. Oni se mogu kupiti novcem, moći, obećanjima vječnog života ili blagostanja svake vrste na ovoj zemlji. I naravno, đavo sve ovo koristi u crkvama, nekad otvoreno a nekad suptilno.

METODE DUHOVNOG UBIJANJA – NASTAVAK

Ubijanje zvano „ružičaste naočare“ - ovo je prepreden način koji ubija najveći broj ljudi u crkvama. Situacija je sledeća: crkveni vrh je do te mjere iskompromitovan uvođenjem lažnih teorija i praksi kao i mnogim kompromisima sa ovim svijetom da se to više ne može sačuvati u tajnosti, naročito ne danas kada su informacije svima dostupne. Vjernici su nešto načuli, priča se o manipulacijama i iskvarenosti u vođstvu, poneko nađe i neki opipljivi dokaz ako malo čačka po Internetu, istoriji i onome što je dostupno (naravno mnogo više je nedostupno za javnost). Primjera radi, jednom od autora ovog teksta nije bilo dozvoljeno da prisustvuje predavanjima na adventističkom teološkom fakultetu koja su obrađivala šakaljive teme iz crkvene istorije i koja su bila samo za studente teologije. Zar to ne ukazuje na dva sloja u crkvi, kler koji zna „tajnu“ crkve i vjerništvo koje ne zna, od koga se nešto krije. Da li to može biti biblijski? Naravno da se mogu naći razna objašnjenja za to što recimo predavanja nisu otvorena za javnost, najčešće je to briga za ugled crkve i sl. Ali značenja skupova „iza zatvorenih vrata“ sama po sebi su jasna. Oni stariji će se svakako sjetiti da smo to isto imali i u komunizmu.

Vjernicima se dijele ružičaste naočare: mi smo crkva Božja, mi smo izabrani, posebni, miljenici Višnjeg, mi imamo istinu, niko drugi osim nas, vi ste na pravom mjestu, dok god ste ovdje, u crkvi, bezbjedni ste, Sotona vam ništa ne može; ovo je vaša ograda koja čuva od zla, vaša draga crkva; čuvajte vašu crkvu, volite vašu crkvu, ne dajte na nju; ona vas hrani, ona je ta čista nevjesta Hristova koja je progonjena i napadana; moramo se boriti za našu crkvu; moramo našu djecu dovoditi da je zavole i nikad ne ostave; naša crkva je predmet najnježnijih osjećanja Božjih i najbrižnije Njegove pažnje; ništa na svijetu nije Njemu tako milo kao crkva Njegova; Bogu hvala za Njegovu crkvu koja ima istinu i u kojoj On živi; Bog izliva obilne blagoslove na svoju crkvu i dođite da ih primete u njoj; ako vidite da nešto nije u redu, to su ljudi koji su grešni i zbog kojih ona nije savršena; ali crkva je savršena jer je Božja, jer je Bog gleda kroz Hrista; čak i ako neko od vođa čini grijeh, to je na njegovu dušu, nije crkva kriva za to; ne gledajte u ljude, gledajte u Hrista; ne dozvolite da vas đavo navede na kritizerstvo što je grijeh pred Bogom i ljudima; ako ima što dobro, plemenito... to mislite i gledajte, ne gledajte na zlo, svako će primiti svoju platu; budite poslušni crkvi i bićete sigurni... Ovako možemo u nedogled nabrajati srceparajuće izjave koje se odnose na Hristovo tijelo, a ih svaka crkva primjenjuje na svoju instituciju. Slobodno možete umjesto riječi crkva da stavite riječ vođstvo uz gore navedene fraze i shvatićete koja manipulacija je u pitanju. Oni vas navode da obožavate i slušate njih a ne Boga, navode vas da kršite prvu zapovijest i služite čovjeku a ne Bogu. Oni vas navode na grijeh a plata za grijeh je smrt. Oni vas odvođe u vječnu smrt, a ništa vam ne znači što će krv vašu Bog tražiti iz njihove ruke ako ste izgubljeni jer nijeste bili svjesni da vas obmanjuju. Ovo su najopasnije i najsuptilnije prevare koje odvođe ljude u masovne vječne grobnice. „Sami ne ulaze niti daju da uđu onima koji bi hteli.“ Sram ih bilo!

Dakle braćo i sestre, stavite ove ružičaste naočare specijalno dizajnirane za vas, a nas pustite da radimo i govorimo šta god želimo (svakako kroz te naočare nećete vidjeti da se mi krijemo iza crkve i Boga, da smo mi crkva i bog kojima služite i klanjate se).

Ubijanje manipulacijom emocijama - Mladi u crkvama se stimulišu (ili u najmanju ruku niko ih ne upozorava) na opasnost zaljublivanja i bolesnog sentimentalizma, što je jedna vrsta opsjednutosti demonima i hipnotičko stanje, nakon čega (kad se demon povuče) takve osobe obično postaju duhovno mrtve, moralno unižene i emotivno razvaljene.*

Ubijanje dovođenjem u stanje duhovne letargije - dugogodišnjem sudjelovanjem u mrtvom i ispraznom crkvenom životu, vjernik se može dovesti do stanja potpune duhovne obamrlosti i apatije iz koje nema više ni snage ni volje da izađe. To se obično završava na dva načina, oba jednako fatalna: povratkom starom stilu života ili beznadežnim vegetiranjem u crkvi do kraja.

Ubijanje u pojam nametanjem lažnog osjećaja krivice - iza propovjedaonice često ćete čuti pozive za

* Vidi „Um, karakter i ličnost,“ Elen G. Vajt.

„evangelizaciju“ (što podrazumijeva vrbovanje ljudi iz svijeta za sektu), i na one koji ne dovode ljude u crkvu nameće se breme krivice. Ovo posebno važi za mlade propovjednike, kojima se uz to sugeriše da proučavaju metode „uspješnih“ crkava (njihovo mjerilo uspješnosti je brojnost).

Ubijanje diskreditacijom - ovo se dešava onima koji se pobune. Odmah se prospe glas o takvoj osobi kako je luda ili neuravnotežena ili se iskopaju neki grijesi koje je možda stvarno nekad činila pa se kroz to gleda na njene prigovore uz podsmijeh i sažaljenje. Cilj je da se taj pobunjenik učutka tako da se pokaje i vrati dragoj majci crkvi ili da se njegove riječi ne shvataju za validne, ozbiljne ukoliko se on/ona ne „pokaje“ ili, kako bi to rekli popovi „vrati iz prelesti“.

Ubijanje izolacijom - izolacija je za opasnije, one koji su duhovno jaki, koji su možda bili i na višem položaju u crkvi pa se pobunili protiv manipulacija. Njih je malo teže diskreditovati jer oni imaju uticaja na ljude i mogu napraviti štetu crkvi i njenim interesima tako da je ovakvoga najbolje izolovati i tako učutkati. Zavisno od mogućnosti i uticaja crkve na njegov život, ima slučajeva gdje crkva potegne i sudski spor radi izolacije, slanja u zatvor onog koji se usudio da govori protiv nje.

Doslovno ubijanje - za najopasnije protivnike, koji su poznati sa mnogim tajnama.

SVJETOVNI POREDAK I CRKVE

Osnovna strategija Sotone za preuzimanje potpune kontrole nad stanovnicima planete Zemlje sastoji se u uspostavljanju svjetovnog (sekularnog) poretka koji će potpuno istisnuti Boga i sva Njegova načela iz srca i života ljudi. Danas su čak i ateisti upoznati sa pojmom Novi svjetski poredak ali jako je malo onih koji su svjesni njegove stvarne suštine i ciljeva. Da bi se ovaj satanski projekat realizovao, djeluje se u nekoliko pravaca:

- i) uništenje zdrave Bogom dane porodice;
- ii) faktičko oduzimanje privatne svojine putem raznih zakona o društvenim ili ekološkim dobrima, oporezivanjem i slično;
- iii) uspostavljanje ekonomskog i monetarnog sistema tako da pojedinci i čitave države budu vječiti dužnici i robovi;
- iv) uvođenje navodne demokratije koja je samo paravan za legalizaciju svih vrsta nemoralna, hedonizma i ostalih gadosti i prethodnik totalitarizmu;
- v) uvođenje zakona koji će favorizovati destruktivno ponašanje i prakse, dok su u isto vrijeme navodno usmjereni protiv kriminala (tipični primjeri su tobožnja borba protiv droge, alkoholizma, terorizma, zaštita ljudskih prava i sl.);
- vi) kontrola medija, religije, obrazovanja, nauke, i vješto oblikovanje javnog mnjenja;
- vii) konačno uspostavljanje sistema koji će bukvalno izolovati vjerni Božji narod i žigosati ih kao nazadne elemente koje treba eliminisati.

Sigurno se već pitate kakve to ima veze sa crkvama. Kao institucionalizovana „pravna lica“ crkve neminovno podliježu poretku koji smo maločas opisali. To otvara dvije opcije: ostati vjeran Bogu i Njegovim zakonima ili napraviti kompromise sa svjetovnim sistemom. Kako znamo da određena crkva nije izabrala prvu opciju? Vrlo prosto: ako je opstala i uz to još porasla u sistemu evidentno je da se opredijelila za kompromis. Na osnovu kojih pokazatelja možemo to vidjeti? Slaže li se vaša crkva sa opštom paradigmom?* Evo nekih primjera: prvo i osnovno – ukorava li javno vaša crkva bezakonje i staje li na stranu istine i pravde makar se nebo srušilo – ako to ne čini znači da je i sama sudionik u istim grijesima; ukoliko je u modi demokratija, iza propovjedaonice čuće se mnogi govori koji podržavaju te ideje; ukoliko u svojoj sredini imate izražen kult ličnosti, i u vašoj crkvi postojaće neprikosnoveni autoriteti; ukoliko svijet podržava LGBT** populaciju, i vaša crkva će se makar dovijati da im udovolji i

* Paradigma je način na koji ljudi objašnjavaju stvarnost, i ona se uvijek mijenja.

** LGBT – skraćenica od riječi lezbejska, gej, biseksualna i transrodna (populacija), ili prostije, biblijskim jezikom rečeno, sodomska populacija.

ne „staje na žulj“ ako već nije pala u toj mjeri da pruži otvorenu podršku ili čak obavlja vjenčanja; ako se država bori za „ljudska prava“ i vaša crkva će takođe; ako Ujedinjene nacije ili Evropska unija lansiraju određene programe i vaša crkva će se „uskладiti“ sa njima; ako svjetovna nauka objavi neka „otkrića“ koja se protive Božjoj Riječi, vaša crkva će ih prihvatiti kao nešto što neće škoditi njihovoj doktrini (tipičan primjer je odnos pravoslavnih i katoličkih teologa prema teoriji evolucije) ili „mudro ćutati“ i postepeno uvesti te „postulate“ u svoj sistem obrazovanja; sudjeluje li crkva u ekumenskom pokretu; kako se bira vođstvo u crkvi, prema biblijskim mjerilima ili se lobira na „demokratskim izborima“; itd, itd.

„IZADITE IZ VAVILONA“

Napokon, šta piše u Otkrivenju da radi Vavilon, velika bludnica?

1. Ona otrovnim vinom svog kurvarstva napaja sve narode i zato je postala stjecište svih nečistih (demonskih) duhova. Ali s kim se to ona zapravo kurva?
2. Njen izbor su zemaljski vlastodršci (ljudi na vlasti i položajima) i trgovci (biznismeni). Rekli bismo da isti „ukus“ ima i svaka druga sponzoruša.

Sami procijenite radi li to vaša crkva. Naravno oni sami vam to nikad neće priznati čak ni ako im ponudite dokaze.

Božji poziv glasi: „Izidite iz nje, narode moj, da se ne pomiješate u grijeh njene, i da vam ne naude zla njena.“ Dakle, mi se moramo jasno distancirati od tih grijeha inače će nam naškoditi zla koja je proizvela i biti pogubna za naše ovozemaljsko i osobito vječno dobro (ukoliko odlučimo da ipak ostanemo u sistemu).*

REFORMA I VRIJEME KRIZE

Dobro, bilo je dosta kritike, opravdane ili ne procijenite sami. Hajde da pogledamo šta učiniti u pozitivnom smislu. Hajde da ponovo razbuktimo davno ugašeni plamen reformacije koji je danas potrebniji nego ikada, bez sumnje (baš kao što poziva izvanredna serija predavanja dr Valtera Fajta „Rekindling the Reformation“). Vrijeme za ćutanje je prošlo, došlo je vrijeme da se govori! Budimo sigurni u to. Više nije dovoljno samo držati zakon i svjedočanstvo Hristovo kao dva nepogrešiva testa vjernosti. Nije više dovoljno biti dobar komšija, jer nam *gori kuća*, nije više dovoljno samo biti mirni, dobri, vjerni, tihi svjedok za Hrista na svom radnom mjestu, jer uskoro dolazi vrijeme kad neće biti ni radnih mjesta. Nije više dovoljno biti predusretljiv na ulici i pomagati starijima i slijepima, jer će ulice možda postati bure puno baruta kojim niko neće moći slobodno i mirno da hoda. Nije više dovoljno biti dobar vjernik i ići jednom nedjeljno u crkvu na bogoslužje da bi se slavio Bog jer ni crkve neće biti uskoro na svom mjestu. Nije više dovoljno biti samo uklopljeni član kolektiva, jedan tenor, bas, sopran ili alt u horu, jer ćemo možda ostati sami u haosu koji dolazi na zemlju. Nije više dovoljno biti dobar roditelj i supružnik jer će porodica biti u krizi, prijeteće glad, rat, oskudica, smrt. Neki će iznevjeravati, neki će nas napuštati, neki povređivati. Nije više dovoljno biti pokajnik, grešnik spreman da se kaje i opet griješi. Moramo Boga i sebe shvatiti ozbiljno. Moramo sa Hristom raditi na čišćenju svetinje naše duše i dozvoliti mu da taj posao okonča, da bi mogli stajati u ovo strašno vrijeme koje dolazi i ostati stojeći, ne pokleknuti niti se odreći Boga.

Od nas danas se očekuje ništa manje nego svetost naša! Mi smo generacija koja to mora da postigne, i uz strašan rizik da ovo pogrešno razumijete pišemo, strahovitim naporima da pobijedimo grijeh u nama u saradnji sa Bogom.** Ne bojte se napora, to ne znači nužno skliznuti u prevarno opravdanje djelima. Mi moramo uložiti nadljudske napore da pobijedimo ako to zaista želimo. Moramo se disciplinovati, ne

* Vidi Otkrivenje 14:8-12 i 18 glava.

** Vidi „Omega danas,“ Dejvid Artur Miler.

odlagati za sutra promjene u ishrani, načinu života, odbacivanje ove ili one loše navike. Sada je vrijeme da sazri generacija koja će napraviti najteže i najveličanstvenije podvige vjere ikada. Ne dozvolimo da nas Bog pošalje na spavanje jer ne želimo da se probudimo ili da pređemo u neprijateljski tabor. Kao u nekom starom filmu, boje izumiru i ispred nas se formira crno-bijeli svijet težak za gledanje. Nema više vremena za kompromise.

Nije naša briga kako ćemo se organizovati, kada se spremimo za posao, Bog će nas povezati i dati nam smjernice kako i sa kim da djelujemo u svijetu. Naši naponi treba da budu usmjereni prvenstveno na borbu sa grijehom u nama, tu gdje su i Božji naponi najjači, a to možemo postići jedino držanjem Njegovog Zakona koji nam nepogrešivo otkriva stvarnost onakvu kakva je. Mi moramo da sada upotrijebimo sve što nam je Bog dao da mu pomognemo da očisti svetinju i kada kaže „Završeno je“ tada i mi treba da budemo „završeni,“ gotovi, spremni, bez mane pred prijestolom Božjim. Ili smo izgubili. Nema više vremena za prenemaganje, što prije to shvatimo bolje za nas i sve oko nas.

ORGANIZACIJA BOŽJE CRKVE

Ukoliko odbijete da budete dio otpalih institucionalizovanih crkava, koji argument će crkveno rukovodstvo iznijeti protiv vas? „Da, vi biste da budete dio neorganizovane crkve.“ Ovo je simpatična podvala, laka zloupotreba logičkog mišljenja.

Bog je Bog reda i to stalno naglašavaju „zvanične crkve“ u prilog tome da treba biti dio organizacije. To je istina, ali ne bilo kakve organizacije. Sotonske organizacije su čini se jače i moćnije organizovane jer im je cilj ostvarivanje moći. Bog prije svega želi da stvara dobre ljude kroz svaku svoju akciju, pa i organizaciju.

Postavljamo pitanje: kada je crkva Božja bila uspješnija: u vrijeme kad je bila odvojena od svijeta (ovde mislimo na prvu zajednicu koja je objavila Mesiju – vidi Djela apostola i poslanice) ili kada se institucionalizovala pod okriljem države?* (Ovdje se opet može poteći argument brojnosti, ali, na našu sreću, Bog nije demokrata da se nadglasavamo.) Istorija je jasan i nedvosmislen svjedok: prvo je bio pokret vođen od Boga a drugo put u teški otpad. Da li se isti obrazac ponovio sa protestantskim zajednicama? Jeste. Treba li nam još dokaza? Bili bismo zaista glupi ako je tako.

Danas je naš Prvosveštenik na nebu u Svetinji nad svetinjama nebeskog hrama koji vrši stvarnu službu pomirenja, čime je tipološka zemaljska sveštenička služba prestala sa važnošću.**

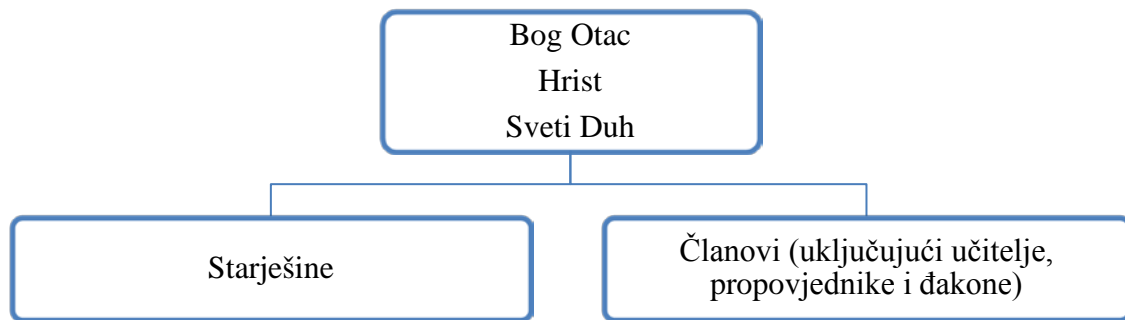
Dakle, nemamo teokratsku državu, nemamo potrebu za sveštenstvom, jer smo svi sveštenici Bogu. Pitanje koje se postavlja je kako organizovati crkvu. Ako pažljivije pogledamo, u Novom zavjetu nalazimo da je Hristos temelj crkve (1. Korinćanima 3:11), On je Spasitelj (Efescima 5:23) koji je crkvu otkupio svojom krvlju (Dela 20:28), On je glava crkve (Kološanima 1:18), crkva je nevjesta Hristova (2. Korinćanima 11:2) i tijelo Hristovo (Efescima 1:23). Biblija kaže da postoji samo jedna crkva (Efescima 4:4).

Novi zavjet ne opisuje nikakve crkve kao ljudske tvorevine. Pojam crkva se pominje u sveopštem smislu koji obuhvata cijelu Božju porodicu svuda po zemlji (Marko 16:15). Takođe često nalazimo na termin koji se odnosi na crkvu (zajednicu vjernih) u lokalnom smislu (1. Korinćanima 1:2).

Lokalne crkve bile su organizovane kao zajednice ili duhovne skupštine gdje je član postajao svako koga Bog uvede u spasenje (Djela 2:47) i prema svojim darovima služio kao učitelj, propovjednik, đakon, starješina. Evo kako to možemo grafički prikazati:

* Ovdje treba napomenuti da istinska crkva nikad nije ni namjeravala da stane pod kišobran paganskog carstva, ali su zbog njenog rastućeg uticaja i žive sile napravljeni vješti manevri da se podmetne lažna crkva koja će zauzeti mjesto prave i istisnuti je sa javne scene (za više detalja vidi „Vatikanske ubice,“ Alberto Romero Rivera).

** Vidi Jevrejima poslanicu.

Pogledajmo sada koje kvalifikacije treba zadovoljiti starješina: ***

- da sam želi preuzeti tu dužnost;
- da je bez mane;
- da ima jednu ženu (tj. da nije bludnik);
- da je umjeren;
- da je terzven, krotak, miran;
- pametan, pošten, gostoljubiv;
- da nije pijanica, kavgađžija, pohlepan na novac;
- da je primjeren domaćin koji ima uzornu porodicu i djecu (kod današnjih „vođa“ žene su gazde u kući, vrlo često nevjerne, djeca su raspuštena i nepokorna i sl.);
- da nije novoobraćenik da se ne uzoholi i upadne u druge zamke;
- da o njemu dobro mišljenje imaju i svjetovni ljudi;
- napokon, starješina prihvata Isusa i Boga Oca kao konačan autoritet.

U novozavjetnim spisima postoje jasne smjernice za lokalne skupštine vjernih koje su međusobno saradivale, razmjenjivale iskustva i pomagale se. Kome od starješina ili apostola je Isus dao primat nad svim ostalima? Nijednom. Niti ijednoj pojedinačnoj crkvi. Ima li možda u knjizi Otkrivenja (koja sadrži proročanstva za posledak vremena) nagovještaja da to namerava učiniti? Naravno da nema. Ovo je ključna misao za naše ispravno shvatanje crkve. Sve dok je crkva vjerna Bogu i ispunjava cilj svog postojanja, Bog će biti njen vođa i sinhronizovati njeno djelovanje na globalnom nivou.

Kako bi trebalo da se organizujemo danas? Na isti način. Tamo gdje je broj osoba vjernih Bogu mali, mogu se sastajati privatno u svojim domovima, poučavati i razmjenjivati iskustva. Ukoliko su biblijski religiozni ljudi u određenom području značajna populacija, oni mogu organizovati javni život šire društvene zajednice prema Božjim načelima. Skupštine bi se bavile konkretnim stvarima umjesto formalnim „bogoslужenjima,“ što je slučaj u današnjim „crkvama.“

Na ovaj način dalo bi se silno svjedočanstvo u prilog Božjeg djela oslobođeno hipoteke iskompromitovanih i korumpiranih zemaljskih institucija i sekti, čiji osnovni cilj je vrbovanje ljudi za svoje interese.

Takođe treba imati na umu jedno nepisano pravilo: onima koji zaista grade mir i ljubav na zemlji i drže se poštenja i dostojanstva nijesu potrebne nikakve spoljašnje stegne i zakonske sankcije da bi se moralno i skladno ponašali u porodici, društvu i gdje god se nađu. Oni to čine po prirodi stvari jer zaista imaju Božji zakon upisan u svojim srcima.

Dokle ćemo se valjati u blatu prljavih institucija? Bog sam nas poziva da ih ostavljamo i izlazimo iz njih jer je Božji i naš opstanak u njima nemoguć.

CIJENA ULASKA U SAVEZ SA BOGOM

„Još je carstvo nebesko kao blago sakriveno u polju, koje našavši čovjek sakri i od radosti zato otide i

*** Vidi 1. Timotiju 3:1-7.

sve što ima prodade i kupi polje ono.

Još je carstvo nebesko kao čovjek trgovac koji traži dobar biser, pa kad nađe jedno mnogocjeno zrno bisera, otide i prodade **sve što imaše** i kupi ga.“ (Matej 13:44-46)

Dakle, „cijena“ je SVE što imamo zemaljsko inače smo površno i neozbiljno shvatili Božju ponudu što otkriva grijeh nevjerstva u srcu.

„A oni koji slušahu rekoše: Ko se dakle može spasti? A On reče: Šta je u ljudi nemoguće u Boga je moguće!“ (Luka 18:26, 27)

Gordana Komnen – Đorđević
Pavle Simović